

Raina probeert het nog eens

Jane Choate

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in de Verenigde Staten.

Raina las de woorden op de Rflyer op haar school nog eens. Opstelwedstrijd: Win een reis naar New York City!

Het was een wedstrijd voor leerlingen op veel verschillende scholen in de omgeving. Raina zag zich al in New York City rondlopen tussen de torenhoge wolkenkrabbers in de buurt van het Vrijheidsbeeld. Ze wilde er graag naar toe!

'Ik ga nooit meer iets nieuws proberen', zei Raina.

'Misschien moet je meedoen', zei Sydney. 'Je bent de beste schrijver van de klas!'

De woorden van Sydney deden Raina goed. Ze wist niet veel van opstellen schrijven. Maar ze wilde het wel proberen.

Na school nam Raina aan haar bureau plaats. *Tik, tik, tik.* Ze tikte met haar potlood op het papier terwijl ze nadacht. Uiteindelijk begon ze te schrijven.

Ze deed er een hele week over. Maar met wat hulp van mama voelde ze zich uiteindelijk klaar om haar opstel in te sturen.

Er verstrekten enkele weken.

Raina stond te popelen om te horen wie er gewonnen had. Misschien zou ze binnenkort naar New York gaan!

'Meer dan honderd leerlingen hebben deelgenomen', zei meneer Wright, die voor in het klaslokaal stond. 'Bedankt aan allen die een opstel hebben geschreven.'

Raina's hart klopte in haar keel.

'Hoewel niemand van onze school de wedstrijd heeft gewonnen, heeft Raina wel de top 5 gehaald. Gefeliciteerd, Raina', zei meneer Wright.

Raina glimlachte terwijl haar klasgenoten applaudisseerden. Maar vanbinnen was ze teleurgesteld. De top 5 was niet hetzelfde als winnen. Haar droom om New York te zien spatte uit elkaar.

Toen Raina thuiskwam, plofte ze bij haar ouders in de keuken in een stoel neer. 'Ik heb de wedstrijd niet gewonnen', zei ze. 'Ik ga nooit meer iets nieuws proberen. Voortaan doe ik alleen nog maar goed in ben.' Ze hield haar handen voor haar gezicht.

'Wat jammer dat je niet hebt gewonnen. Mama en ik zijn trots dat je het hebt geprobeerd', zei papa. Hij ging naast Raina zitten. 'Weet je nog dat ik een paar jaar geleden werkloos was?'

Raina knikte.

'Ik solliciteerde toen op heel veel vacatures en werd nooit aangenomen', zei papa. 'Ik was behoorlijk ontmoedigd.'

Raina keek op. 'Echt?'

Papa knikte. 'Maar ik gaf het niet op. Na een hele tijd vond ik de perfecte baan. Maar dat zou niet

gebeurd zijn als ik het had opgegeven.'

Mama legde haar hand op Raina's rug om haar te troosten. 'Weet je hoeveel verhalen ik naar verschillende tijdschriften stuur?' vroeg ze. 'En hoeveel er worden afgewezen? Maar ik kan het niet opgeven als ik wil dat mijn werk wordt gepubliceerd. Schrijven is belangrijk voor me, dus ik blijf het proberen.'

Raina had altijd gedacht dat haar ouders goed waren in alles wat ze deden. Ze wist niet dat zij ook afgewezen waren.

Ze was nog steeds verdrietig, maar het leek inderdaad gek om *nooit* meer iets nieuws te proberen. Dat zou haar hemelse Vader niet willen. Raina besloot het niet op te geven. Ze kon veel dingen proberen, zelfs dingen die ze niet gelijk goed deed.

'Ik denk dat ik volgend jaar weer mee doe', zei Raina. Ze hoefde haar dromen niet op te geven omdat ze de wedstrijd niet had gewonnen.

Raina ging weer aan haar bureau zitten en pakte haar potlood. Schrijven was best leuk. *Tik, tik, tik.* Waarover kon ze nu schrijven? ●

ILLUSTRATES: VIVIAN MINER

'De Heer houdt ervan als wij ons inspannen; als we ons inspannen, krijgen we beloningen die anders niet mogelijk waren geweest.'

President Russell M. Nelson, geciteerd in Joy D. Jones, 'Een bijzonder edele roeping', *Liahona*, mei 2020, 16.